

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spať měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicizščerńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedzela adventa.

Stawaj a rosšwětluj so, pichetož twoje šwětko
pichindže a krašnosć teho Snjesa sšadža nad tobu.

Isajajaš 60, 1.

Stawaj! Tak naš kóžde lube ranje woła. Šhory
abo lěni ležo wostawa, hdyž džeń šwita a šlónčžko sšadža;
štrony a sprózniny pak stawa, so by dželał tak dołho hač
je džeń, doniž nóz njepšchindže, hdyž nihto dželač njemóže.

Stawaj! Tak we rańšim kraju šlawny profeta
šwojemu ludej pschivola, kiž njes pohanami w Babylon-
škim jaštwje šedžeshe. A hlej, Šraelski lud šašo postanu,
a tón Snjes šo jemu se šwojim šwětkom a se šwojej
krašnosću šašo pschibroczi.

Stawaj! Tón hlož pláčzi wšchitkim w šlódku a
w čimje šedžazym, njenujzy wšchitkim pohanam. Wón
předy šwoju pláčžisnu a wažnosć njeshubi, doniž šwětko
a krašnosć teho Snjesa snata a pschipšnata njebudže po
zylým šwěcže.

Stawaj! Tak wošebje naš šchescžijanow w advent-
škim čašu Bože šlowo napomina. — Džeczi nětk rad
šah šlawaju, dolež šo jim španje šhubjuje psched njescžerpliwje
woczakowanym hodownym šwětkom. Špozč Bóh luby
Snjes tež nam wotročženym tajku džeczazu myšl, tajke
žadanje po šwětle a krašnosći teho Snjesa!

Wšcho našhe wšchědne šlawanje se španja a drěmanja
pak njeby ani hódnosće ani wužitka ša naš mělo, hdy
bychmy jenož na to šwětko pošajani byli, kotrež šebi

šami šapalamy, abo kotrež nam Bože šlónčžko dawa.
Wono je šachodne a nam wjazy njeshwěczi, hdyž šmy šlabi
na woczi abo hdyž je šo našhe wócžko t šmjertnemu
španju šandželiko. — Še pak jene šwětko, kotrež ženje
njehašnje, ale šwěczi w nozy a wo dnjo, w žiwjenju a
a w šmjerczi. To je naš Snjes a Šbóžnik, kotrehož
pschichod nětk šašo šwjecžimy. Wón šwojich wuczobnikow,
kiž njespja ani njedrěmaja w hrěchach, ale šlawaju we
šwětle šwojateho žiwjenja, psches čžemny doł pschemodža,
jim wupuč š čžebnosćow pošajuje a šo jim jako šwětko
šwěta šjewjuje. Wo nim profeta se šlowami wěšchzi:
Twoje šwětko pschindže!

A jašnišeho šwětkla a wjetšheje krašnosće dyl
pola teho Snjesa njeje nihdže namatač. Wuczeni šu drje
se šwětkom rosoma wjele wšchelakich potajštwow wujafniki
a pytaju wušlědžicž myšl a wotryknjenu kónž wšeho
štworjenja. Ale potajštwu čžlowškeje dušhe, jejne štaženje
a jejnu šbóžnosć njeje žadyn druhi hač Boži šyn se
šwojim šwětkom nam wujafnik. A krašnosć šwěta je
drje někotryžtkuli čžlowjeť w špěwach a rěčach šhwalik, ale
njebiesku krašnosć je jenicžzy naš Šbóžnik w pschirunanjach
a předowanjach nam zyle jašnje šjewik. To je ta krašnosć,
wo kotrež profeta se šlowami wěšchzi: Krašnosć teho
Snjesa sšadža nad tobu.

Wjes šchescžijanami je jich bohuzel hišchže wjele,
kotsiž tuto šwětko a tutu krašnosć njeshaja. Šwidžazymaj
woczomaj woni njewidža a se šlyšchazymaj wuschomaj woni
nješlyšcha; pschetož woni jo njeshošymja. Duž dyrbi

adventski prědat pschezo hiščezje napominacž: roššwětluj šo!
 Róžde zyrkwine lěto, kotrež nam Bóh luby Anjes wobradža,
 s nowa Bože šwětlo krafnoscze do naščeje wutroby wuliva.
 Njech tež nam podarmo njesafinczi japoschtolste napominanje
 w epistoli 1. adventa, „so bychmy se spanja stawali; nóz
 je šo minyła, džen pať je šo pschibližil: dha wotpołożmy
 teho dla skutki czěmnoścze a woblecžmy šo brónje šwětla.“
 — Róžda luba nježela naš s Boha pscheproschuje: pój a
 roššwětluj šo psches Bože šlowo, kotrež je naščeje wutroby
 troscht a šwěza na našchim pucžu. — Róžda spowjedna
 wuczba s Božim blidom je nam nawabjenje, so bychmy
 šwoju wutrobu psches šwětlo Šwjateho Ducha roššwětlecž
 dawali a psches Božu hnadu we šwětla khodzili. — Róždy
 džen zylého lěta naš našch „biblijsti puczniť“ s Božim
 šlowom postrowja a nam s tym wschědnje pruhi Božeho
 šwětla na pucz žiwjenja dawa. — Je-li šo czi pať ras
 šwětlo do czišta sahajšo, tať so Božeho woblicza wjazy
 njewidžišch, dha wotewť Bohu w modlitwje šwoju wutrobu
 a sdychuj po pschikladže Rischizowaneho: Mój Božo, mój
 Božo, czechodla šy mje wopuschczil; a njewustawaj s modlenjom,
 doniž šo czi njebjęša wotewrite njejšu a šlónčžo Božeje
 hnady cze šašo roššwětlilo njeje.

O Jesu! moje šwětlo ty,
 Kiž ty šam s twojej duschu
 Tať jara lubomať mje šy,
 So ja to wurjez njem'žu,
 Njech moja duscha, Jesu, cze
 S lubošnym požadanjom,
 S woschewjenjom,
 Nětť šašo lubuje
 S wutrobny mubowanjom.

N. w K.

Adventske hosianna.

(Mat. 21, 5a a 9b)

Stóš (54): Nětť dobru nóz ja dawam —.

Džen šboža sšhadža jafny,
 Advent nam nastawa;
 A nam bliži Anjes šo krafnu
 We shtalcze wotrocžka; —
 Wón pschińdže s njebjęš t jemi,
 Kiž šyn je Boži šam,
 Niž šudnik s jandželemi,
 Nět, — Šbóžnik pschińdže t nam!

Szo wješel, zyrkej Boža,
 Ty džowka Zionsta;
 Twój Jesuš, žórló šboža,
 Kral twój šo pschibliža! —
 Nětť witaj šbóžna jeho,
 Ty šyla šbožowna,
 Bjeť troscht a pokoj s njeho,
 — Budž jeho njewješta!

Sčel na pucz jemu palmy,
 Som' psch šo dostojnje;
 Njech radoščizwe psalmu
 Soh' šhwala lubošnje;
 Klincž hosianna žiwe,
 Kiž jeho postrowja,
 So žohnowanje mile
 Šy s Boha dostala! —

A Jerusalemej czehnje,
 Kiž dusche pscheczal je,
 Tam Jesuš w Božim mjenje
 A šbožo pschinješe. —
 Nětť tebi, duscha, kczěje
 W nim nowe nalécžo,
 Njech šlónzo hnady hrěje
 Cze mile, — šraduj šo!

Twój Jesuš, kral a hlówa,
 Wón, šershta žiwjenja,
 Szo t tebi bliži s nowa,
 Kiž krafnoscž Božu ma;
 Wón chze cze wobohacžicž,
 Kiž šhudobna došč šy,
 Dolh ša tebe twój placžicž,
 Cze pschicž pscheczelnu.

Ach, witaj, duscha, jeho,
 Szo psched nim poklonje!
 Anjes wójšta njebjęšeho
 Cze wustwolil je šej;
 Kaž nawoženja bliži
 Szo luby t njewješčzi,
 Tať Šbóžnik twój šo niži,
 Szo t tebi štowaršchi. —

Slej, s pschichodom wón hnadnym
 Szo bliži t Zionej!
 Duž s hosianna šradnym
 Džě jeho witaj šej!
 Njech wutroba jom' kczěje,
 Njech jeho lubuje;
 Šdyž jeho luboscž hrěje
 Cze, — mašč s nim žiwjenje! —

U.

Jan Gelanski, wučenny šerbski bur.

We wschelatich němskich knihach špomina šo na wučennyh
 burškich mužow, kiž šu w prjedawšich čašach w naščeje Šafstej
 žiwi byli a fedžbliwošč wučeneho šwěta psches to na šo šezahnyli,
 so šu bjes šchule psches njewustawazu prózu a pilnošč šo s pomožu
 knihow na wyschichi sšhodženť wědomoščow posběhnyli. A tutym
 wučenym burškim mužam licži šo tež Jan Gelanski, w šwojim
 čašu kurwjerchowsti šafsti nadróšny miščtr (wobkedžbowar drohi)
 w Šodžiju, kiž měječe šrjedž šandženeho lěštotka daloko a šchěroko
 jať šnajet mnohich rěčow šlawne mjeno. Šdyž pať šo tutón
 muž w němskich knihach t němskim wučenym buram pschilicžuje,
 dha šo to s wulkej njeprawdu štawa, pschetož Jan Gelanski bē
 czišty Šerb a je Šerb wostal hacž do šwojeje šmjercze. Wón
 narodži šo wot šhudeju šerbskeju šarscheju 3. novembra 1699
 w Šnaschczach, hdžež bē jeho nan Matej Gelanski w niškich wob-
 štejnoszczach žiwy. W šchuli šwojeje narodneje wšy nawuťny wón
 šhětro došč němszy čitacž a pišacž. Dofelž bē pilny pschi wuťnje-
 nju da jemu tamnišchi wučer po lačzanškej rěčnizy Donata
 wschelake lačzanške šlowa, kaž tež deklinazije a konjugazije tuteje
 rěče nawuťnyč. S tym bu pola njeho přeni podložť t luboščzi
 ša zuše rěče položeny. Na to poča wón tež liczenie w šchuli
 šobu wuťnyč. Dofelž pať dyrbješhtaj jeho šarschej nětto kóždy
 tydžen po šlěbornym troschu šchulškich pjenjes placžicž, dha chžyšche
 šo jimaj po lécze šbacž, šo to dlěje njepóndže, a wšafchtaj tehodla

šwojeho Santa křudoby dla se škole, jako bě tužamu jeno 4 lěta dołho wopřtomal a šebi w tutym čašu tał wjele wědomosćow nahromadził, so němſki katechiſmuš, čžitanje a pišanje kaž tež lačzańſke deklinazije a konjugazije křětro doſcž ſnajesche a hromadu lačzańſkich ſłowow roſhmješche. Na to trjebaſčta jeho nan a macž k wſchelakemu dźělu a wošebje k paženju křuwow, pſchi čžimž wón šwoje šebi w ſchuli nahromadžene wědomosće po možnosći pſchisporjecž pntaſche, tał so ženje bjes knihow pſchi šwojich křuwach njebě.

W lěcže 1713 pſchińdže wón pſches někaſki ſbožowny pſchipad do Bjarnacžiz (Bernſtadt) a ſlužeſche tam lěto dołho pola tamniſcheho lětarja dr. Alberti-a. Tu namala wón ſkladnosć, šo w němſkim prawopišu a we lačzańſkej rěcži wudokojecž a kupi šebi jedyn ſtary němſko-lačzańſki ſłownik, kaž tež lačzańſku bibliju (vulgatu), w lěcže 1609 w Mainz u čžiſčezanu. Dokełž pał jemu w knihach pſchi čžitanju huſto hebrejſke a grichjſke ſłowa prijódk-pſchińdžechu a dokełž tež pſchi přėdowanjach duchowni huſto doſcž wo tał mjenowanym „grundteſcže“ rěcžach u, dha ſčžini jeho to wečipneho, tež tutej rěcži nawuſnyčž, w kotrymajž je biblija po prawym pišana.

Sako bě 24 lět ſtary, položi šo wón teho dla na wuſnjenje hebrejſkeje a grichjſkeje rěcže a ſapocža to ſ tym, so šebi ſ jenyč ſtaryč knihow hebrejſki a ſ druhich ſažo grichjſki alphabet wotpiša. Bórſy po tym kupi šebi wón grichjſki nowy testament ſ lačzańſkim pſcheložkom Graſma Rotterdamskeho. Tutón bjeriſche wón pilnje šobu kemschi a hladaſche do njeho, hdyž bu to abo tamne biblijſke hróncžko wobſchěrniſcho wuſkladowane. Tež noſchjeſche wón tónſamy ſtanjne pſchi šebi, so možesche w nim pſchi kóždej ſkladnosći čžitacž a šebi ſa tym, ſčžtož w nim ſtejesche, dale myſlicž. Teho dla waži wón tež w 32. lěcže šwojeje ſtaroby 10 toleť na to, šebi wudawč žyſeje biblije w pjecž ſwjastach wot Dleariůža kupicž.

W tym šamym čaš u pſchińdže jemu čžeska biblija, w folio čžiſčezana, pſched wocži, a jako wón ſ tuteje ſpóſna, kał bliſko šebi čžeska a šerbſka rěcž ſtejitej, dha šo wón tež na čžesku rěcž položi a nawuſny ju ſa krotki čžak.

Pſchi jenyč knihipſchedawanju w Budyſchinje kupi šebi wón bórſy na to jedyn franzoſko-němſki ſłownik, dokełž bě jemu wo to čžinicž, k najmjenſchemu te franzoſke ſłowa, kiž huſto w knihach prijódk pſchińdžechu a kotrež wón hiſchje njesnajesche, roſhmicž. Dokełž pał wón hiſchje franzoſku rěcž čžitacž njemožesche, dha bě jemu k temu duchowny J. G. Wěhmať w Budestežach pomozny. Tutón nawucži jeho franzoſkž čžitacž a dari jemu rěcžnizu, ſ kotrežž možesche šo ſ franzoſkej rěcžu dale ſnateho ſčžinicž. Wón šam kupi šebi poſdžičcho hiſchje wobſchěrniſchu rěcžnizu na ſpomnjeneje rěcže wot Pepliersa a franzoſku bibliju wot Martina a nawuſny ſe wſchej pilnosć u tež tutu rěcž.

W 44. lěcže jeho žiwjenja dopomha jemu ſuperintendent M. Klotz w Biſtopizach k jenej hebrejſkej bibliji, ſa kotruž wón po žerminach 4 tolerje ſaplacži, a to tał, so kóždy tydžen ſlėborny krocž na boť položi. Wón čžinjesche to, so tał wulki wudawč njeby jeho male hoſpodařtſwo do njeporjada pſchinjeſł. Dokełž mějesche wón přjedy hižo hebrejſku rěcžnizu a ſłownik, dha wón tež w tutej rěcži křětro dale krocžesche, a běchu jemu pſchi tym tež židži, kiž po kraju wokoło čžahachu, hdyž běchu pola njeho na hoſpodže, abo hdyž pola njeho šwój šabat šwjecžachu, pomozni. Tucži ſčžinichu jeho tež ſ rabbinſkim a ſe židowſko-němſkim waſchjom pišanja ſnateho.

W 48. lěcže šwojeje ſtaroby ſapocža wón itaľſku rěcž wuſnyčž a kupi šebi teho dla bibliju w tutej rěcži, 1712 w Nürnbergu wudatu, ſa 5 toleť. Dokełž w tutej 6 liſtnow pobrachowaſche, dha wotpiša šebi wón te pobrachowaze rjenje, jako bě šo jemu po-

radžilo, wot rektora M. Schöttgena w Draždžanach doſpoľny ekſemplar tuteje biblije požcženy doſtačž.

(Wiſchichodnje ſkóncženje.)

Adventske hróncžko.

Hlej, twój Šbóžnik ſteji ſ nowa
Pſched durjemi wutrobž;
Šaſyſch! kał wón tam kapa, wola,
Pſcheje šebi hoſpody.

Ty šy křorn, wopomí to!
Wón ma duſchow lěkarſtſwo.
D duž wotewí durje jemu,
Dowěrnje praj tałe k njemu:

Hoſianna! Šowitany
Budž mi, luby Šbóžniko!
Šóž, mój dom je ſhotowany,
Ščžin šej we nim póſklancžko!
Durje šym čži wotewril,
Pſchebytk rjenje wudebil;
Duž dha póž, so by w nim bydlil,
Sako kral na trónje šydlil!

F.

Spěwaj a dźelaj.

Šowjedańcžko ſa młodých a ſtaryč.

(Potracžowanje.)

„Ščto dha ty myſlicž, kał byčymoj to čžiniloj?“

„„Ta rěcžka pſches luſi je jara njeruna a ma wošebje na naſchej luzy jara wjele ſchwiſnow a kolenow, hdyž šo woda ſtaja a wjercži a tał pſchezo dale do luſi drěje. Šdy bychu naſchi ſuſodžo šo ſ namaj ſjednocžicž čžyli, so byčmy tu rěcžu žyſe pſchepoložili a runu wuryli, so njeby šo woda wjazž ſtajala, ale runu čžaru běžala, dha by pomhane bylo. Pſchetož pſches to by woda wjele rucžičcho wotběžala, šo njeby ſtajala, wjercžala a do luſi drěla, a my byčmy tež wjele kraja wjazž k luzy dohly, pſchetož žyſe rěcžne ſchwiſny pſches naſchu luſu ſu ſkoro junu dlějſche dylili naſcha luſa. Šdy by nětk rěcžka runje ſchla, dha dobudžemy na rjabu šyna wjaz, wotbudžemy wodu rucžičcho a ſminjemy šo tamneho kóždolětneho nuſneho porjedženja brjohow.““

„To šo dawa ſlyſchecž, mój šyno! Ale hdyž woſmjesč přerſchcž k ſawožowanju?“

„„Ta daloko njeje. Wobpředž naſcheje luſi macže hórku, hdyž tež ničžo wot trawy njenaroſcže. Tale hórka šo wotryje a šo do džerow ſwoſy; na wotryte měſto šo džecžela naſhje a ſkomjol ſ bróžnje a ſe šynoweje lubje namjeta, a tał doſtanjemy ſažo rjany křuch luſi. Njedyrbjala-li wotryta hórka do džerow doſahacž, dha bjerjemoj ſ wumjeňſkich polow, ſ thyč pſčtojthyč kónzow, tam šo žana ſchłoda polu njeſčžini; daloko drje ſmějemoj woſhčž, ale hdyž budže wſcho doſonjane, dha budže duſchne a šo jara derje danicž. To by wſchitko derje ſchlo, ale hacž budža naſchi ſuſodžo čžyčž? Namaj šamymaj to wjele njepomha, hdyž woni šwoju ſchiwu rěcžu wobkřowaja. Ša pał šo nadžijam, so budža čžyčž.““

Štary Šodan rěcžesche nětk ſ burami dla wurunanja rěcži pſches jich luſi, dopoľaſa jim, kał wjele by kóždy ſ teho wužitka měł, hdy by woda pſches luſi runje běžala, a kał potom njeby, hdyž čžedža šyna wokoło Šana šyž, huſto na luſach woda ſtala a jim přjedy ſhčženja trawu womaſala. To šo jim lubjesche, a někotſi hnydom do teho ſwolichu, druſy pał čžyčchu šebi tu wěž pſchemyſlicž a wobhladacž, pſchetož to bě jim něſčto žyſe nowe, myſlachu šebi tež, so drje šo tola njehodži. A na njedželſkim popoľdnju džěchu wſchitžy won, tež druſy, kiž tam luſi njemějachu,

wobhladowachu febi je a rěczachu to a wono. Wužitk, kiž i teho směja, wšchitzy derje pōsnachu, ale džěla, kiž tōn a tamny i tym směje, so kšetro strōžichu. Safo pať jim Sōdan polasa, so mōža na to waschnje te kuche hōrki i kufow wotbncz, hdyž je i sawožowanju džerow bjeru, kať psches to wjele wjaz dobreje kufi nadobudu, dha wšchitzy wobsanfnychu, tule wěz sawocžecz a dokonjecz a febi pschi tym šhromadnym džěle jedyn druhemu pomhacz.

Kufi su burowe najwōšebnišche wobšedženstwo. Tule wěnoscz šhonicchu spalowszy burja, pschetoz žadny mjes nimi njebē, kiž nje pōsna, kať wulki wužitk jemu i tehole porjedženja nastā. S tych poniženych hōrkow, hdžez njebēchu prjedy ničo našykli, knczechu nētk rjanu trawu; a we tych sawoženych dołach mējachu pschi kncženju rjabu ležo, so je lēdom rosbichu. Sdy by na zykej luzzy tajka trawa stejala, dha njetriebali w šymje žanu kłomu ja skōt rěšacz, prajachu nēkotsi. To mōže so dokonjecz, wotmolwi Surij Kōšak, ale my dhrbimy sašo wšchitzy psches jene bycz, jenemu kamemu nje dže. A woni radžachu a wuradžichu, so chzedža, dokelž woda runje kriedž kufow bēžesche, spuschczadla natwaricz a wodu napinacz, wot tych spuschczadlow pať i kōnza wšchitkich kufow i wōbeju stronow hrjebju wurycz a tať wodu rosdžělcz a kolowokolow kufow wjescz, a jej po nich dacz dele šbēžecz do stareje kriedžneje rěczki. Tu nastā sašo ja nēkotreho wjele džěla. Do kelž kufi zyke rune njebēchu, dha njebychu so hōrki kōbu pomodžile, i dōlczkow pať njeby woda wotbēžala. Woni teho dla sašo rjachu a runachu, tať dołho hač bē wšcho prawje do rjada jestajane, a woda po zykej luzzy jewať rosbēžala a dele do stareje kriedžneje rěczki bēžesche.

Na Wālpōru stajichu woni spuschczadla, mjedžechu do wōbeju stronow wodu po hrjebi a pomodžichu tať zyke kufi. Sdyž mējachu kyna domoj, czinjachu teho runja. Ale to dhrbjeli wy trawu wōhladacz, hdyž knczechu, hustu a dołhu, wšche kolen stejeseche musim, hdyž kōst do njeje sałožichu, a bē stajna kať žita. A tať woni prawje saczuchu žohnowanje jednoty a bratrowškeje luboscz; šchož jedyn kam njeby dokonjecz mohł, to dokonja jich wjele hromadže jara lohko, a powyšči tať kōždy kwoje sawoženje wo wjele kōcz. Hdžez bēchu prjedy tsi abo šchtyri wōsy kyna mēli, tam mējachu jich nētko wōšom abo dwanacze, a tať tež bē i wotawu. Nētk mōžeseche kōždy kwojemu skotej w šymje kyno a wotawu dawacz a njetriebasche tať wjele kłomy, a mōžeseche febi hišchje kōžda hospōsa jene abo dwē czeleczi wjaz pschiwjascz a wōšadžicz. Škōmu mōžachu do hrōdžow kłacz, to bē sašo dobry hnoj, a tōn polam njeskōdžeseche. Tať pjelnjachu woni kwoje pschatra, brōžnje, kubyje a pinzy je kwojich kufow abo i wēnosczu prajene: jich jednota, jich bratrowška luboscz mjes kōbu jich tať žohnowasche.

Ale hišchje wjaz wužitka nastā buram i teho, so mējachu wjaz seleneho, dylki prjedy, mjenujzy woni njetriebachu nētk tež tať wjele kłanja i hole wōšycz, wjaz hač polozju mjenje dylki prjedy, a skōt stejeseche nētk domach a nje dželasche po tajkim žaneje škody wjaz na polach, njewuhlōdni a njewuhanja so wjaz po kuchich pastwišchczach, a šchož bē to najwōšebnišche, wōn njenōšeseche hnoj wjaz won, ale dželasche jōn stajnje domach a dawasche psches to wjele wjaz dobytkā. Kōtrnyž bur je tať daloko pschinješl, so mōže kwoj skōt stajnje domach stejo mēcz, tōn je dobył. Naschi burjo mējachu nētko wjele wjaz hnoja a tež wjele lēpschi hnoj, do kelž mōžachu wjaz se kłomu kłacz, a hnoj wot pol kłomy czēri wjele bōle, hač tōn wot kameje wōlminy, kajkiž prjedy mējachu; duž nētk tež wjele rjehšche žita na polach stejachu. Haj, nēkotsi burja, kiž mējachu wjele hole, sbichu jeje nēšcho, hdžez bē dobra semja, dželachu febi nowinu a kynjachu tam rožku a jahly. Šbite drjemo rospšchedachu, a i tych wjerškow a halosow a kłabych šchomow palachu wuhlo. Surij Kōšak bē najprēni, kiž zyly saho

hole sbi a šcžini febi tam rjane polo, hdžez kōžde lēto pjecz kōp rožki nawjasa.

Hdžez su kōšodža jeneje myšle, tam so hodži wjele dobreho sawocžecz, a mōže so tež wuwjescz, a je tam kame žohnowanje; hdžez pať je sawišč a mjeršanje a swada, tam wšcho dobre kōnž bjerje, a lubošna tam njesafczēje žana rōžiczka. Tať febi cžlowjekoj na semi kami kwoje šbože abo kwoje njesbože twarja. Štary Sōdan pschezo prajeseche: Wy lubi bratšja, jeneje myšle dhrbimy bycz, hdyž nēšcho chzemj, a dhrbjal-li tōn abo tamny nēšcho kōadne pschi tym šhubicz abo mału škodu pōdla mēcz, dha dhrbi to rady šnjescz wulkeho šhromadneho wužitka dla. Ale to je ja najwjaz cžlowjekow cžezki khumšcht, do kelž pschezo na so kamych hladaja a myšla, kať bychu woni najlēpschi wužitk i teho abo i tamneho mēli a febi pschiwobrocžili, ja bližšchim pať so njeprascheja, byrnjež wōn pōdla kōnž wšal, hač runje japoschtoť napomina: Kōždy njech njehlada na to kwoje, ale na teho bližšcheho. Se Šserbami, rěczeseche štary Sōdan dale, by i zyke wjele lēpje stalo, hdyž budžichu woni wot spocžatka pschezo jeneje myšle byli, jich nje pscheczēljo njebudžichu jich pschemōž mohli, Ale tať bēchu pschezo Škōwjeno na Škōwjano a pomhachu nje pscheczēlam nad kłowjanšimi bratrami dobywacz, a jeniczzy teho dla je so stalo, so buchu Šserbjo tať podkōčeni. Kať so to na zylych krajach a ludach widži, tať tež na wšach a w mēstach mjes wōšadami. Šlajese, šchož je nam wšchēm hromadže mōžno bylo i naschimi kufami, to njeby mohł jedyn kam dokonjecz, a hdy by jeno jedyn sawištny abo nje popschatny mjes nami był, my dhrbjeli teho jeneho dla wšchitzy cžerpjecz, a njemohli tajke šbože a tajki wužitk mēcz, kať nētk mamy a so teho wješelimy. Tehodla je jednota sałožl šboža kať w domje, tať we zykej wōšadže.

(Pšchichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Njedželu 2. adventa budže kērbške kemschenje w šchiznej zyrtwi w Draždžanach. Špowjednu wuczbu směje wodžēt kērbškich kemschenjow knjes farat ryczēt Jakub i Nješkwačidla a pēdowanje knjes farat Gōlcž i Kafez. Lubi Šserbja chžyli kwojim snatym a pscheczēlam, kōtšiz w Draždžanach a wokolnosczji bydla, pišacz a jich na kērbške kemschenje dopomnicz, so bychu škladnoscz wužili, w lubej maczernej rěczji klyšchecz lube Bože kłowo.

— Nasche „Kōmhaj Bōh“ budže wot noweho lēta tež nadrobnišche powjesczje i pruskich kērbškich wōšadow podawacz pod napišmom: Wōšadne powjesczje i pruskich Šserbow. Žadanje po tym je žiwe w pruskich wōšadach a prusky kērbšzy knježa duchowni su so w šhromadžišnje we Lasu ja to wuprajili, so chzedža teje potrebnosczji rad kłūžomni bycz. Knjes farat Kriugar je pscheczēlniwje wuwjedženje na so wšal. Redaktoraj nascheho kōpiena staj rad temule namjetej pschihlošowaloj a nadžijamy so, so nasche „Kōmhaj Bōh“ febi psches to nowych pscheczēlow w pruskich Šserbach dobudže.

— Biblijski puczniť na lēto 1906 je docžišchczany a so w bližšchich tydženjach rošesczēle. Šsobustawy knihowneho towarštwā jōn darmo dostanu. Sa druhich placzi wōn 15 np.

— Pšchichodnu pōndželu dopōdnja budže wurjadna šhadžowanka kērbškeje pēdarškeje konferenzy w Gudžiz hoščenzu w Budyšchinje.

„Kōmhaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschēdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz.